

L'APUNT

Guillem, t'aplaudiré amb les orelles...

Lluís Lloret

Guillem Cifré ha mort. En poques setmanes, el que semblava un mal de ventre insistent ha esdevingut un càncer fulminant. I fill de puta, com tots. Silenci. Va merèixer més reconeixement com a artista. Sí, li van atorgar el Premi Nacional del Còmic, però no és això. Silenci. La seva mirada partia de l'estranyesa, de la incapacitat lúdica per comprendre un món que observa-

va de reüll, de perfil, com molts dels seus personatges. I per aconseguir aquesta mirada li calia silenci, el seu reialme. Les seves obres oferien la genialitat que neix de l'art del silenci quan va de festa amb un surrealisme intel·ligent. Adéu, amic, t'aplaudiré amb les orelles per no trencar el silenci. Per mi sempre seràs *el tio del final* perquè, al final, sempre hi seràs. Silenci.

Pioner del còmic 'underground' a la Barcelona dels inicis de la dècada del 1980, l'artista de 62 anys va crear una obra molt personal, polifacètica, rica i coherent

Mor Guillem Cifré

Lluís Lloret
BARCELONA

Quan algú mor de càncer sovint es fa servir l'eufemisme "després d'una llarga malaltia". En el cas de Guillem Cifré no va ser llarga. El càncer d'origen encara no prou concret va ser fulminant i va posar fi a la vida de l'artista divendres passat al vespre a l'hospital de Sant Pau.

Nascut a Barcelona el 1952, Guillem Cifré va ser un creador polifacètic i coherent amb la visió que tenia del món: dibuixant de còmics, pintor, constructor de diorames, cartellista, també va crear instal·lacions artístiques, va fer alguns treballs per a la televisió i va ser il·lustrador per a capçaleres com ara *El Periódico*, *Diari de Barcelona*, *El País*, *Europa Viva*, *Rock In*, *Primera Línea*, *TBO*, *Madriz*, *Vñetas*, *Complot*, *Nosotros Somos Los Muertos*...

Col·laborava a *El Punt Avui* feia molts anys, a la secció d'Opinió, però en la darrera dècada tenia una cita cada setmana amb els lectors del suplement de Cultura, primer amb *Artfòbia* i actualment amb *El*

senyor Ruc. Abans, l'any 2000, va crear la sèrie *El Tio del final* per al suplement *DDD*. En tots els casos aquestes magnífiques obres seqüencials han estat reunides en llibres publicats per Glénat (premi Junceda 2004), Sins Entido i Edicions de Ponent (premi Junceda 2006), que tenen a punt la publicació d'*El senyor Ruc*.

El 2009 el Conca li va concedir el Premi Nacional del Còmic, un guardó merescudíssim que no compensa el cert ostracisme i falta de reconeixement en què va viure.

Guillem Cifré –fill del també dibuixant Guillem Cifré (1921-1962), de l'escola de Bruguera, i del qual admetia, i agraïa, haver rebut una rica influència–,

va començar professionalment col·laborant cap al 1974 en revistes alternatives com *Mata Ratos*. Després seguiria a capçaleres, com ara *El Paps* i *El Hinchita Enmascarado*, fins que va formar part del moviment *underground* barceloní de finals dels 70 i inicis dels 80. Va ser quan, acompanyat d'altres creadors –i amics de nits de festa permanent– com Micharmut, Mariscal, Montesol, Max, Nazario, Martí, Ceesepe, Roger, entre d'altres, va treballar a revistes com ara *Los Tebeos del Rrollo*, *Star*, *Propaganda Moderna*, *Papel*...

El 1980 va treure el seu primer llibre en solitari, *Zic Zac*, publicat per l'editorial d'Amsterdam

Real Free Press. També va ser l'any en què va començar a publicar a *El Vibora* i, poc després, a *Cairo*, iniciadora de la línia clara.

Món oníric i surrealista

L'editorial *Complot* li va publicar el 1990 *Modernas y profundas*, on la seva creativitat es va consolidar a través d'un home del carrer que s'enfronta a unes situacions que, partint de la quotidianitat, es traslladen al món oníric i surrealista. La fantasia i l'humor, la capacitat de sorprendre i sintetitzar, però també les interpretacions que oferia, de múltiples capes i en molts casos amb profunditat filosòfica –gairebé sempre sense paraules–, són elements habituals en Cifré. Com tam-

bé una certa incomprensió de l'entorn, com va mostrar a través de l'*alter ego* *Senyor Ruc*.

Ha estat coherent fins al final, en què la sorpresa –tot i que tristíssima– i la incomprensió davant els atacs de la –absurda– realitat l'han acompanyat. Bon viatge. ■

Guillem Cifré en una imatge d'arxiu del 2009. A l'esquerra, un dibuix seu publicat a *El Punt Avui* ■ GABRIEL MASSANA

El funeral tindrà lloc avui a les 13.30 hores al tanatori de les Corts de Barcelona

Surrealisme i humor absurd

“Un dels grans noms de la il·lustració”

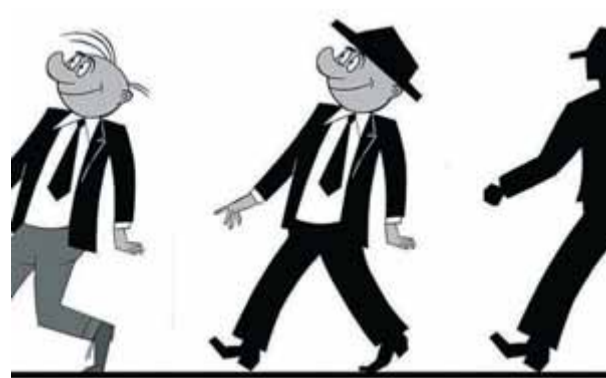
En una fatal coincidència, la mort del dibuixant Guillem Cifré ha coincidit amb la celebració a Barcelona de la 32a edició del Saló Internacional del Còmic; i és que la historieta –sempre amb un marcat contingut absurd, surrealista i oníric, tot i que

sempre amb unes elevades dosis d'ironia i sentit de l'humor– va ser una de les principals dedicacions de Cifré.

Ahir, el conseller de Cultura de la Generalitat Ferran Mascarell va recordar Guillem Cifré com “un dels grans noms de la il·lustració a Catalunya, un il·lustrador que ha viscut aquest món des de petit, ja que el seu pare va ser també un dels nostres grans il·lustradors”. Guillem

Cifré, pare, va ser responsable de personatges tan coneguts com *El reporter Tribulete* i *Don Furcio Buscabollos*, i considerat un dels “cinc grans” de l'editorial Bruguera dels anys cinquanta juntament amb els seus amics Peñarroya, Conti, Escobar i Giner.

En paraules de Ferran Mascarell, Guillem Cifré era conegut “per les seves historietes i tires còmiques a diverses publicacions periòdiques, i ha

Tribulete muta en un personatge de Cifré fill ■ CIFRÉ

mostrat sempre un caràcter innovador i renovador del dibuix i la il·lustració. Sabia jugar amb els recursos gràfics que permet el còmic, amb les onomatopeies, sense necessitat de narrar amb les paraules. Ha estat una referència per a les següents generacions. No oblidarem els seus àlbums *Artfòbia* pels quals l'any 2009 li va ser atorgat el Premi Nacional de Còmic de Catalunya”. ■ X.R.